

ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 22 MAART 1984 ¹

3M Deutschland GmbH
tegen Oberfinanzdirektion Frankfurt/Main
(verzoek om een prejudiciële beslissing,
ingediend door het Bundesfinanzhof)

„Tariefindeling — gebonden textielvlies voor gebruik als vuilvangmat”

Zaak 92/83

Samenvatting

Gemeenschappelijk douanetarief — Tariefposten — „Gebonden textielvlies” alsmede „artikelen daarvan” bedoeld in post 59.03 — Bijzonder geval

Een weefsel, bestaande uit 0,9 mm dikke polyvinylchloridedraad, die rechtstreeks uit de spinkop lusvormig wordt gelegd en met behulp van een bindmiddel thermisch wordt gehecht, valt als gebonden

textielvlies onder post 59.03 van het gemeenschappelijk douanetarief, ook wanneer het is bestemd om als vloerbedekking te worden gebruikt.

In zaak 92/83,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Bundesfinanzhof, in het aldaar aanhangig geding tussen

3M DEUTSCHLAND GMBH, te Neuss,

en

OBERFINANZDIREKTION FRANKFURT/MAIN,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de posten 58.02 en 59.03 van het gemeenschappelijk douanetarief,

wijst

¹ — Procestaal: Duits.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: T. Koopmans, kamerpresident, Mackenzie Stuart en G. Bosco, rechters,

advocaat-generaal: C. O. Lenz
griffier: P. Heim

het navolgende

ARREST

De feiten

De verwijzingsbeschikking, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hof's Statuut-EEG ingediende opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. Op 10 maart 1982 verzocht de Firma 3M Deutschland GmbH, verzoekster in het hoofdgeding, de Oberfinanzdirektion Frankfurt/Main om een verbindend tarifieringsadvies („verbindliche Zolltarifauskunft“) voor een als „vuilvangmat“ (Schmutzfangmatte) aangeduid artikel. Het gaat om een weefsel, bestaande uit 0,9 mm dikke polyvinylchloridedraad, die rechtstreeks uit de spinkop lusvormig wordt gelegd en met behulp van een bindmiddel thermisch wordt gehecht (gebonden textielvlies). Het artikel wordt in breedten van 90 en 120 cm en een lengte van 610 cm ingevoerd uit het land van oorsprong (Verenigde Staten) en is bestemd om als vloerbedekking te worden gebruikt.

Bij verbindend tarifieringsadvies van 7 april 1982 deelde de Oberfinanzdirektion het artikel in onder post 58.02 A II b van het gemeenschappelijk douanetarief als „andere dan geknoopte tapijten of tapijten met opgerolde polen, niet zijnde tapijten uit kokosvezels of ‚tufted‘ tapijten, niet-geweven, uit synthetische textielvezels“.

Geknoopte tapijten of tapijten met opgerolde polen vallen onder post 58.01; post 58.02 is als volgt geformuleerd:

„58.02. Andere tapijten, ook indien geconfectioneerd; Kelim-, Sumak-, Karamaniestof en dergelijke, ook indien geconfectioneerd:

A. Tapijten:

I. van kokosvezels

II. andere:

a) ‚tufted‘ tapijten

b) overige

B. Kelim-, Sumak-, Karamaniestof en dergelijke . . .”

Tegen deze indeling diende verzoekster in het hoofdgeding een bezwaarschrift in; zij verlangde dat het artikel zou worden ingedeeld onder post 59.03, die luidt als volgt:

„59.03. Gebonden textielvlies, alsmede artikelen daarvan, ook indien geïmpregneerd of met een deklaag.”

Bij beschikking van 19 augustus 1982 wees de Oberfinanzdirektion het bezwaarschrift af onder verwijzing naar de aantekeningen 1 en 2 bij Hoofdstuk 58 van het gemeenschappelijk douanetarief. Hierin wordt bepaald:

„1. Van dit Hoofdstuk zijn uitgezonderd, geïmpregneerde weefsels met een deklaag, elastische weefsels en elastisch passementwerk, drijfriemen, drijfsnaren en transportbanden en andere artikelen, bedoeld bij een der posten van Hoofdstuk 59. Borduurwerk op textiel valt evenwel steeds onder post 58.10.

2. Als ‚tapijten’, in de zin van de posten 58.01 en 58.02 worden, naast vloerkleden, aangemerkt andere soortgelijke artikelen, die de kenmerken van vloerkleden vertonen, doch die niet bestemd zijn om op de vloer te worden gelegd. Tapijten van vilt zijn van deze posten uitgezonderd en behoren tot Hoofdstuk 59.”

Volgens de Oberfinanzdirektion blijkt uit aantekening 1, dat artikelen uit gebonden textielvlies in beginsel van Hoofdstuk 58 zijn uitgezonderd. Vloerkleden en soortgelijke artikelen zouden evenwel volgens aantekening 2, eerste zin, in beginsel onder dit Hoofdstuk vallen. Ten aanzien van vloerkleden zou

aantekening 2 als bijzondere bepaling voorrang hebben op aantekening 1.

De Oberfinanzdirektion is van mening dat de „vuilvangmat” voldoet aan de voorwaarden voor „tapijten” in de zin van aantekening 2 bij hoofdstuk 58 en post 58.02. In het gewone spraakgebruik en naar verkeersopvatting wordt onder „tapijt” verstaan een vloerbedekking of wandbekleding uit textielstof, die volgens verschillende technieken kan zijn vervaardigd. Volgens de Toelichtingen bij de Nomenclatuur van de Internationale Douaneraad vallen onder post 58.02 tapijten die „voldoende dik, stijf en sterk zijn om als vloerbedekking te worden gebruikt”. Verzoekster in het hoofdgeding heeft verklaard, dat de „vuilvangmat” moet worden aangemerkt als een „vuilvangende vloerbedekking” bestemd voor gebruik in de industrie en in de open lucht. Het artikel zou bovendien voldoende dik, stijf en stevig zijn om als vloerbedekking te worden gebruikt.

2. Vervolgens stelde verzoekster in het hoofdgeding beroep („Revision”) in bij het Bundesfinanzhof, ertoe strekkende het artikel onder post 59.03 van het gemeenschappelijk douanetarief te doen indelen.

Tot staving van haar beroep stelt zij, dat ingevolge aantekening 1 bij Hoofdstuk 58 „van dit Hoofdstuk zijn uitgezonderd . . . andere artikelen, bedoeld bij een der posten van Hoofdstuk 59”. Dientengevolge zouden artikelen uit gebonden textielvlies niet onder Hoofdstuk 58 kunnen worden ingedeeld.

Aantekening 2 bij Hoofdstuk 58 heeft — aldus verzoekster — geen voorrang op aantekening 1. Door te bepalen dat tapijten van vilt, die zeker als vloerbedekking kunnen dienen, niet als vloerkleden in de zin van Hoofdstuk 58 kunnen worden ingedeeld, kent aantekening 2 slechts een beperkte betekenis toe aan de bestemming van een artikel als vloerbedekking.

Beslissend voor de indeling is veeleer de wijze van vervaardiging, namelijk uit vilt, dan de bestemming. Alleen al hieruit vloeit voort dat het betrokken artikel onder post 59.03 valt.

Voorts blijkt zowel uit de Toelichtingen bij de Nomenclatuur van de Internationale Douaneraad bij Hoofdstuk 58 als uit de betekenis van het begrip „tapijt” in het gewone spraakgebruik, dat een „tapijt” wordt gekenmerkt door een bijzondere vervaardigingstechniek; het is samengesteld uit een grondweefsel en een bovenzijde, gevormd door rechtopstaande inslagdraadjes. De „vuilvangmat” vertoont deze vervaardigingskenmerken niet; zij kan dus niet met vloerkleden worden vergeleken. Noch in het gewone spraakgebruik, noch in de terminologie van het douanetarief wordt bij het woord „vloerbedekking” onmiddellijk aan een vloerkleed gedacht.

Tot staving van haar voorstel om het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing te verzoeken, heeft verzoekster erop gewezen dat de „vuilvangmatten” waarop het bestreden tariferingsadvies betrekking heeft en die door haar zustermaatschappijen binnen de Gemeenschap worden verhandeld, door de nationale douane-autoriteiten verschillend worden ingedeeld. In Italië worden zij onder Hoofdstuk 59 ingedeeld, in de andere Lid-Staten onder Hoofdstuk 58.

De Oberfinanzdirektion heeft voor het Bundesfinanzhof verwezen naar haar uiteenzetting in de beschikking waarbij zij het bezwaarschrift heeft afgewezen.

3. Uit de overwegingen van de verwijzingsbeschikking blijkt dat de nationale rechter zich in de eerste plaats afvraagt, of aantekening 2 bij Hoofdstuk 58 als bijzondere bepaling voorrang heeft op aantekening 1. Zo ja dan rijst de vraag, of in aantekening 2 met soortgelijke artikelen als vloerkleden, die echter „niet bestemd zijn om op de vloer te worden gelegd”, enkel wordt bedoeld op artikelen die niet als vloerkleden maar voor andere doeleinden, bijvoorbeeld wandbekleding, moeten dienen. In dat geval zou het litigieuze artikel niet onder die bepaling vallen.

Aantekening 2 kan evenwel ook aldus worden uitgelegd, dat zij betrekking heeft op soortgelijke artikelen als vloerkleden „zelfs als die moeten dienen om elders dan op de vloer te worden gelegd”. Is dit het geval, dan is een uitlegging van het begrip „soortgelijke artikelen als vloerkleden” aan de orde. Het gemeenschappelijke douanetarief geeft hierover geen uitsluitsel.

De Toelichtingen bij de Nomenclatuur van de Internationale Douaneraad laten evenmin toe het betrokken artikel met zekerheid in te delen. Blijkens deze Toelichtingen gaat het bij de onder post 58.02 vallende tapijten om artikelen die „voldoende dik, stijf en sterk zijn om als vloerbedekking te worden gebruikt” (Afdeling XI, 58.02, littera A, eerste alinea). Volgens de nationale rechter sluit dit echter niet uit, dat ook nog andere kenmerken een rol kunnen spelen bij de uitlegging van de begrip „soortgelijke artikelen”. Bovendien wordt in de toelichting bij tariefpost 59.03 gesteld, dat vloerkleden van deze post zijn uitgezonderd (Afdeling XI, 59.03, in fine, sub c). Tenslotte heeft het Comité voor de nomenclatuur bij de Internationale Douaneraad met 20 tegen 5 stemmen besloten, een artikel dat veel overeenkomst ver-

toont met het onderhavige onder post 58.02 in te delen. De vijf delegaties die de minderheid vormden, hadden zich daarbij voor indeling onder post 59.03 uitgesproken.

4. Oordelende dat de beslissing op het beroep afhangt van de uitlegging van het gemeenschapsrecht, achtte het Bundesfinanzhof zich krachtens artikel 177, derde alinea, EEG-Verdrag gehouden het Hof om een prejudiciële beslissing te verzoeken. Bij beschikking van 21 april 1983 heeft het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moet een weefsel, bestaande uit 0,9 mm dikke polyvinylchloridedraad die rechtstreeks uit de spinkop lusvormig wordt gelegd en met behulp van een bindmiddel thermisch wordt gehecht, dat in breedten van 90 en 120 cm en een lengte van 610 cm wordt ingevoerd en bestemd is om als vloerbedekking (vuilvangmat) te worden gebruikt, worden ingedeeld onder post 58.02 of onder post 59.03 van het gemeenschappelijk douanetarief?

De verwijzingsbeschikking is op 24 mei 1983 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Bij beschikking van 19 oktober 1983 heeft het Hof krachtens artikel 95, paragrafen 1 en 2, van het Reglement voor de procesvoering de zaak naar de Eerste kamer verwezen.

Krachtens artikel 20 van 's Hof's Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door de Firma 3M Deutschland, verzoekster in het hoofdgeding, vertegenwoordigd door K. Wilhelm en J. Harmsen, advocaten te München, en de Commissie van de Europese Gemeen-

schappen, vertegenwoordigd door Chr. Bail, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Wel heeft het de Commissie uitgenodigd, te antwoorden op de navolgende vraag:

Kan de Commissie bevestigen dat de douane-autoriteiten van de meeste Lid-Staten inderdaad, zoals de nationale rechter beweert, de vuilvangmatten die het onderwerp van het hoofdgeding vormen onder Hoofdstuk 58 van het gemeenschappelijk doanunetarief indelen, en dat enkel de Italiaanse autoriteiten dit artikel onder Hoofdstuk 59 indelen?

II — Bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

Verzoekster in het hoofdgeding verklaart onder verwijzing naar haar betoog voor de nationale rechter, dat de betrokken vuilvangmat „Nomad”, anders dan de eigenlijke vloerkleden, niet bestaat uit een grondweefsel en een bovenzijde die verschillend zijn gestructureerd.

De *Commissie* wijst er vooreerst op, dat de onderhavige vuilvangmat bestaat uit gebonden textielvlies vervaardigd volgens een procédé dat overeenkomt met het in een nota van de EDANA (European disposable and non-wovens association) omschreven extrusieprocédé. Het artikel wordt onder meer in ziekenhuizen aan de ingang van operatiekamers gebruikt als vuilvangende vloerbedekking. Volgens de formulering van de posten 58.02

en 59.03 kan een dergelijke mat zowel — gelet op het gebruik waarvoor zij is bestemd — als „tapijt” onder post 58.02 als — gelet op de aard van het gebruikte materiaal — als „gebonden textielvlies” onder post 59.03 worden ingedeeld.

Zij merkt in dit verband op, dat volgens aantekening 1 bij Hoofdstuk 58 de onder Hoofdstuk 59 genoemde artikelen, met als enige uitzondering borduurwerk, niet onder Hoofdstuk 58 vallen. Aan deze regel inzake de samenloop van verschillende posten wordt geen afbreuk gedaan door de eerste zin van aantekening 2 bij Hoofdstuk 58, die enkel een omschrijving beoogt te geven van het begrip „tapijt” in de zin van de posten 58.01 en 58.02.

Ten opzichte van aantekening 1 heeft aantekening 2 volgens de Commissie niet het karakter van een lex specialis krachtens welke, met uitzondering van vilttapijten, alle produkten die de kenmerken van vloerkleden vertonen onder Hoofdstuk 58 vallen, zelfs indien zij beantwoorden aan de omschrijving van de artikelen van Hoofdstuk 59. De eerste zin van aantekening 2 is immers niet geformuleerd als een indelingsregel die een probleem van samenloop van verschillende posten beoogt op te lossen. Hij bevat veeleer een uitleggingsregel die ertoe strekt, het begrip „tapijt” uit te breiden tot artikelen die, hoewel zij de kenmerken van vloerkleden vertonen, voor andere doeleinden moet dienen, bijvoorbeeld om tafels, meubels of wanden te bekleden. Bovendien wordt in aantekening 2 niet gesteld dat tapijten, ongeacht het materiaal waaruit zij zijn vervaardigd, onder Hoofdstuk 58 vallen. Zo de wetgever de draagwijdte van de samenloopregel in aantekening 1 had willen beperken, had hij in een uitdrukkelijke afwijking moeten voorzien.

Volgens de Commissie vallen a contrario geen andere conclusies te trekken uit de

tweede zin van aantekening 2, die enkel voor vilttapijten naar Hoofdstuk 59 verwijst. Deze zin is weliswaar als een indelingsregel geformuleerd, doch dit vindt zijn verklaring in het feit, dat produkten uit vilt die de kenmerken van vloerkleden vertonen vaak voor andere doeleinden worden gebruikt, bijvoorbeeld om meubels of wanden te bekleden. De tweede zin van aantekening 2 bevestigt derhalve de regel van aantekening 1.

De Commissie betoogt dat haar zienswijze wordt bevestigd door de ontstaansgeschiedenis van de betrokken bepalingen. In de oorspronkelijke versie van de nomenclatuur vervat in de bijlage bij het Verdrag van Brussel van 15 december 1950 inzake de nomenclatuur voor de indeling van de goederen in de douanetarieven was over gebonden textielvlies niets te vinden. Het was destijds weinig bekend en werd waarschijnlijk gelijkgesteld met vilt, waarvoor aantekening 2 bij Hoofdstuk 58 toen reeds naar Hoofdstuk 59 verwees.

Bij protocol van 1 juli 1955 houdende wijziging van het Verdrag van 1950 werd een nieuwe tariefpost — 59.03 — ingevoerd voor „gebonden textielvlies” en werd de formulering van de eerste zin van aantekening 2 bij Hoofdstuk 58 verruimd om het begrip „tapijten” in de zin van hoofdstuk 58 alle artikelen te laten omvatten die de kenmerken van vloerkleden vertonen.

De Commissie vermoedt dat de tweede zin van aantekening 2 niet tegelijkertijd is aangepast als gevolg van een nalatigheid, die waarschijnlijk te wijten is aan het feit dat gebonden textielvlies destijds nog niet geschikt was voor de vervaardiging van vloerkleden of soortgelijke artikelen. Er was geen enkele reden om voor tapijten of vloerbedekkingen uit gebon-

den textielvlies een andere regel toe te passen dan voor vilttapijten. Volgens de eerste aantekening bij Hoofdstuk 58 vallen beide soorten tapijten trouwens onder Hoofdstuk 59.

De Commissie erkent dat het Comité voor de nomenclatuur van de Internationale Douaneraad zich bij meerderheid van stemmen heeft uitgesproken voor indeling onder post 58.02 van een artikel genoemd „Nomad Cushion”, dat wezenlijke gelijkenissen vertoont met het artikel waar het in casu om gaat.

Voorts heeft het Comité voor de nomenclatuur tijdens zijn 40e zitting in mei 1978 zijn toelichting bij post 59.03 in dier voege gewijzigd, dat daarin wordt bevestigd dat vloerkleden van deze post zijn uitgezonderd.

Op de vraag van het Hof antwoordt de Commissie, dat alle Lid-Staten behalve Griekenland de betrokken „vuilvangmat” (Nomad Cushion) dientengevolge onder post 58.02 indelen. Volgens een voorlopig advies uitgebracht door de Griekse autoriteiten dienen deze produkten onder post 59.03 te worden ingedeeld.

De Commissie wijst er evenwel op, dat de gewijzigde toelichting van de Internationale Douaneraad bij post 59.03 niet bindend is en in tegenspraak is met aantekening 1 bij Hoofdstuk 58 van het gemeenschappelijk douanetarief, die daarentegen wel bindend is. Tenslotte kan de omstandigheid dat het betrokken artikel de kenmerken van een vloerkleed vertoont, haars inziens niets veranderen aan het feit dat het volgens aantekening 1 bij Hoofdstuk 58 onder post 59.03 moet worden ingedeeld.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 12 januari 1984 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Chr. Bail, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 9 februari 1984 conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij beschikking van 21 april 1983, ingekomen ten Hove op 24 mei daaropvolgende, heeft het Bundesfinanzhof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag een prejudiciële vraag gesteld over de uitlegging van het gemeenschappelijk douanetarief.
- 2 Deze vraag is gerezen in een geding over de tariefindeling van een als vuilvangmat („Schmutzfangmatte”) omschreven produkt. Volgens de importeur betreft het hier een produkt uit gebonden textielvlies, dat onder post 59.03

valt; in het verbindend tarifieringsadvies van het bevoegde douanekantoor is het produkt onder postonderverdeling 58.02 A II b ingedeeld.

- 3 Post 59.03 van het gemeenschappelijk douanetarief omvat „gebonden textielvlies, alsmede artikelen daarvan, ook indien geïmpregneerd of met een deklaag”, en maakt deel uit van Hoofdstuk 59, van toepassing op watten en vilt, touw en werken van touw, speciale weefsels, geïmpregneerde weefsels en weefsels met een deklaag alsmede technische artikelen van textielstoffen.
- 4 Hoofdstuk 58 van het gemeenschappelijk douanetarief heeft betrekking op tapijten en tapisserieën, fluweel, pluche, lussenweefsels en chenilleweefsels, lint, passementwerk, tule en filetweefsels alsmede kant en borduurwerk. Post 58.01 omvat tapijten, geknoopt of met opgerolde polen; post 58.02 is van toepassing op andere tapijten, ook indien geconfectioneerd, alsmede Kelim-, Sumak-, Karamaniestof en dergelijke, ook indien geconfectioneerd.

Post 58.02 A is als volgt geformuleerd:

„A. Tapijten:

I. van kokosvezels

II. andere:

a) ‚tufted’ tapijten

b) overige”

- 5 Het Bundesfinanzhof heeft het betrokken produkt met het oog op de prejudiciële vraag omschreven als volgt: „een weefsel, bestaande uit 0,9 mm dikke polyvinylchloridedraad, die rechtstreeks uit de spinkop lusvormig wordt gelegd en met behulp van een bindmiddel thermisch wordt gehecht”. Dit artikel wordt in breedten van 90 en 120 cm en een lengte van 610 cm ingevoerd en is bestemd om als vloerbedekking (vuilvangmat) te worden gebruikt.
- 6 De nationale rechter wenst te vernemen, of een dergelijk produkt onder post 58.02 dan wel onder post 59.03 van het gemeenschappelijk douanetarief valt.

- 7 Luidens aantekening 1 bij Hoofdstuk 58 zijn van dit Hoofdstuk uitgezonderd geïmpregneerde weefsels en weefsels met een deklaag, elastische weefsels en elastisch passementwerk, drijfriemen, drijfsnaren en transportbanden en „andere artikelen, bedoeld bij een der posten van Hoofdstuk 59.”
- 8 Hieruit volgt, dat een produkt dat op grond van zijn samenstelling onder Hoofdstuk 59 kan worden ingedeeld, niet onder Hoofdstuk 58 komt te vallen om de enkele reden dat het als vloerbedekking wordt gebruikt.
- 9 Toegegeven zij, dat volgens aantekening 2 bij Hoofdstuk 58 als „tapijten in de zin van de posten 58.01 en 58.02 naast vloerkleden worden aangemerkt andere soortgelijke artikelen, die de kenmerken van vloerkleden vertonen doch die niet bestemd zijn om op de vloer te worden gelegd. Zoals de Commissie evenwel terecht opmerkt heeft deze bepaling tot doel, het begrip „tapijten” nader uit te werken met het oog op de uitlegging van de posten 58.01 en 58.02, en niet, tapijten van de in aantekening 1 voorziene indeling uit te zonderen.
- 10 Een ander argument in deze zin wordt aangereikt door de tweede zin van aantekening 2, volgens welke tapijten van vilt tot Hoofdstuk 59 behoren. Uit deze bepaling blijkt immers, dat voor de indeling van vloerbedekking veeleer de aard en de vervaardigingswijze van het produkt dan de mogelijke bestemming ervan in aanmerking moeten worden genomen.
- 11 Deze uitlegging vindt steun in de omstandigheid, dat de in Hoofdstuk 58 uitdrukkelijk genoemde goederen alle worden vervaardigd via de technieken van knopen, weven, tricotage of breien, terwijl gebonden textielvlies bestaat uit draden die chemisch of thermisch zijn gehecht.
- 12 Blijkens het voorgaande moet het gemeenschappelijk douanetarief aldus worden uitgelegd, dat een weefsel, bestaande uit 0,9 mm dikke polyvinylchloridedraad, die rechtstreeks uit de spinkop lusvormig wordt gelegd en met behulp van een bindmiddel thermisch wordt gehecht, als gebonden textielvlies onder post 59.03 van het gemeenschappelijk douanetarief valt, ook wanneer het bestemd is om als vloerbedekking te worden gebruikt.

Kosten

- 13 De kosten door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening van haar opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

uitspraak doende op de door het Bundesfinanzhof bij beschikking van 21 april 1983 gestelde vraag, verklaart voor recht:

Een weefsel, bestaande uit 0,9 mm dikke polyvinylchloridedraad, die rechtstreeks uit de spinkop lusvormig wordt gelegd en met behulp van een bindmiddel thermisch wordt gehecht, valt als gebonden textielvlies onder post 59.03 van het gemeenschappelijk douanetarief, ook wanneer het bestemd is om als vloerbedekking te worden gebruikt.

Koopmans

Mackenzie Stuart

Bosco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 22 maart 1984.

De griffier
voor deze

D. Louterman
Administrateur

De president van de Eerste kamer

T. Koopmans